

Ազդարարության Trumpet's Sound փոռ

48-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐՈՒԼԻՆ

ՀՊԻՆՎԱՐ - ՓԵՏՐՎԱՐ 2017

Հայ Ավելարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԴԱՌԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերքը Սիդնեյի Հայ Ավելարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ հովիվ Հրաչ Գույնեցյան:

Այս թերքը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցենվ:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Հարցեր, որ մարդիկ միշտ տպալիս են	Հովիվ՝ Հրաչ Գույնեցյան
Զաքարիայի թերահավատությունը	Դոն Մթորմըր
Փոխված ու դարձյալ փոխվող	Ուես Տիրլավ
Սրբություն	Վեր. Հովեսի Հովսեփյան
Անզուգական մարգարիտը	Քաղվածք
Երրայեցիներին ուղղված նամակը (3)	QMBC պանորամա
Ինչպիսի՞ փոփոխություններ	Արլին Գույուճյան
Վարժվի՞ր, ոչ թե փորձիր	Ա.Ան-Մարգրետ Հովսեփյան
Հոգևոր տնտեսության դասեր (1)	Մամկանց ավետ. ընկ.
Եթե քո եղբայրը մեղանչի քո դեմ	Դոկտ. Զելյոն Բասարա
Աղոթքի զորությունը	Քաղվածք
Ցուցատախտակը	Ընտրված

Հարցեր, որ մարդիկ միշտ տալիս են

1. Ինչո՞ւ է աշխարհն այսքան վատր:

Աստված ամեն բան կատարյալ ստեղծեց՝ հրեշտակներին, կենդանիներին, երկինքը, բույսերը, ծովային կենդանիներին, բռչուններին, Աղամին ու Եվային... Աստված մարդուն հնարավոր ամենագեղեցիկ վայրում դրեց՝ Երեմական պարտեզում: Մարդը մեղանչեց Աստծո դեմ: Սեղքի վարձքը մահ է: Անկումից հետո Աստված նրանց դրախտից դուրս վռնդեց: Այս աշխարհը մեր հանգստյան տունը չէ, այն մեր երկինքը չէ, հապա մեզ դեպի հավիտենականություն տանող ճամփան. (Ծննդոց 1-3 գլուխներ):

2. Ինչո՞ւ են մարդիկ այսքան վատր:

Մենք պետք է ընդունենք այն, ինչ Աստվածաշունչը ստվորեցնում է. «Քանի որ բոլորը մեղանչեցին և Աստծո փառքից զրկվեցին» (Հոռմ. 3:23): Մեր մեջ բարի բան չկա: Հին Կտակարանը շատ հստակ ասում է, որ նույնիսկ մեկ անձ չեղավ, ով կարողանար Աստծո պատվիրանները պահել: Ոչ ոք չկարողացավ Աստծուն հավատարիմ մնալ: Այնուամենայնիվ, Աստված միշտ Իր ձեռքը մեկնել է մարդկանց՝ ուղարկելով մարգարեներ, Իր Խոսքը..., սակայն մեր մեղավոր բնույթը մնացել է նույնը՝ ատող, ազահ, նախանձ, վրեժինդիր, հապատ, խոռվարար...

3. Ո՞ւր է Աստված:

Աստված միշտ այնտեղ է և գտնվում է բոլոր նրանց կողմից, ովքեր փնտրում են Նրան: Տիրոջ աշքերը միշտ մեզ վրա են, և Նա պարզևասրելու է յուրաքանչյուրին իր գործի համաձայն՝ բարի, թե չար: Մենք գիտենք Աստծո չափանիշը՝ Աստվածաշունչը, Նրա պատվիրաններն ու օրենքները հայտնի են մեզ: Ո՞ւր է Աստված. «Ահա Ես ձեզ հետ եմ ամեն օր, մինչև աշխարհի վերջը» (Մատթ. 28:20):

4. Ովքե՞ր են պատժվելու:

Ամբարիշտն ու մեղավորը և բոլոր նրանք, ովքեր մերժեցին Զրիս-

տոսին: Բավարար չէ Քրիստոսի մասին իմանալ, անհրաժեշտ է մեղքերից ապաշխարելով, մեղքերի թողության համար Նրան դիմել՝ ասելով. «Տե՛ր, մեղանչեցի: Ների՛ր ինձ»: Խաչի վրայի ավազակն այդպիս աղաղակեց՝ ասելով. «Տե՛ր, հիշի՛ր ինձ, երբ զայ Քո թագավորությամբ» (Ղուկ. 23:42, Հովհ. 3:16):

5. Ինչո՞ւ այսրան ցավ կա:

Երբեմ ցավը մոտեցնում է մեզ Աստծուն: Երբեմն այն գալիս է որպես զգուշացում, որ արքուն ու զգաստ լինենք: Երբեմն այն օգնում է մեզ, որ երկնավոր բաները փնտրենք: Հխուսը միակ անձն է, ումից կարող ենք օգնություն ստանալ: Հիշե՛ք, որ Նա թույլ չի տա, որ մենք մեր ուժից ավելի փորձվենք. Նա մեր բարի Հովհիվն է. (Մատթ. 18:12-14, Հովհ. 16:33, 9:1-3):

6. Ովքե՞ր են փրկվելու:

Բոլոր նրանք, ովքեր Հխուսին կդիմեն ապաշխարությամբ ու հավատքով: «Ուրիշ ո՞չ մեկով փրկություն չկա, որովհետև մարդկանց տրված ուրիշ մի անուն չկա երկնքի տակ, որով մենք կարողանայինք փրկվել». (Գործ 4:12, 2:38, Մատթեոս 18:2-4):

7. Ե՞րբ է լինելու աշխարհի վերջը:

Բայց ինչո՞ւ աշխարհը վերջ պիտի ունենա: Քանի որ Աստված նոր երկինք ու նոր երկիր է ստեղծելու, քանի որ հներն անցան, և ահա ամեն բան նոր է: Հափշտակությունը տեղի է ունենալու, և շատերը հափշտակվելու են՝ Տիրոջը դիմավորելու ամպերի մեջ: Ոչ որ չգիտի ժամն ու ժամանակը, բացի Հորից. (Ղուկաս 17:34, Մարկոս 13:32, Հայտն. 21:1):

Իմ հարցը՝ քեզ. «Արդյոք պատրա՞ստ ես Արարչիդ դիմավորելու այսօր»: Ապաշխարհի՛ր ու մկրտվի՛ր Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու անունով:

Հ. Գ.

Զաքարիայի թերահավատությունը

Կարդացե՛ք Ղուկաս 1:5-25

2016 թվականի սեպտեմբեր - հոկտեմբեր թողարկման մեջ ինքներս մեզ հարց տվեցինք, թե որքանո՞վ ենք հետևողական մեր աղործների մեջ: Այժմ ավելի ենք մտածելու Զաքարիայի արձագանքի մասին, որն ուղղված էր հրեշտակի պատգամին:

Եթե հրեշտակը հայտարարեց, որ Զաքարիայի աղորքը լսվել է, և որ նա որդի է ունենալու, քահանան ամենին պատրաստ չէր նման պատգամ լսելու: Նա հրեշտակին հարցրեց. «Ինչպե՞ս իմանամ սա, քանի որ ես ծեր եմ, իսկ իմ կինը տարիքն առած է»: Այս հարցի արմատն անհավատությունն էր. անհավատություն, որը կործանեց նրա կյանքի կարևոր օրը, և նրան համբ դարձրեց, մինչև արու զավակի ծնունդը:

Զաքարիան իրավիճակին նայում էր զուտ մարդկային տեսանկյունից: Չհավատալու արդարացում կա՞ր արդյոք: Եթե պարզապես մտարեթեր իր ազգի պատմությունը, կիշեր, որ ժամանակին Աքրահամն էլ նման իրավիճակում էր հայտնվել: Աքրահամը՝ 100, իսկ Սառան 90 տարեկան էր: Հավանաբար Աքրահամն ու Սառան ավելի քիչ հավանականություն ունեին սերունդ ունենալու, քան Զաքարիան ու Եղիսաբեթը: Թերևս Զաքարիան դադարել էր զավակի խնդրանքով աղորելուց, այդուհանդերձ պետք է սովորեր, որ Աստծո մոտ անհնարին քան չկա:

Իհարկե կարող են լինել իրավիճակներ, երբ ճիշտ է աղորքը դադարեցնելը: Պողոսը մարմնի խայրոցի պատճառով երեք անգամ խնդրեց Աստծուն, որ հեռացնի այն, սակայն Աստված պատասխանեց, որ Իր շնորհքը բավարար է Պողոսի համար: Նա պետք է այդ խնդրանքով աղորելը դադարեցնել և ապավիճներ Աստծուն՝ իր բոլոր կարիքներն ապահովելու համար: Սա մեզ նույնպես կարող է պատահել: Աստված կարող է մեզ համար հստակեցնել, որ այլևս չպետք է շարունակենք աղորել մեր ուզածը ստանալու համար, այլ պետք է

Իրեն վատահենք, որպեսզի Իր անունը փառավորվի և մեզ օրինություն լինի:

Զաքարիայի հարցը ցուց տվեց, որ նա չհավատաց իրեշտակին: Նրա հարցը և ավելի ուշ Մարիամի տված հարցը էապես տարբերվում էին իրարից: Մարիամի հարցը վերաբերում էր հղիանալու կերպին, քանի դեռ կույս էր, սակայն նա պատրաստ էր Տիրոջ աղախինը լինելու: Հարց տալը սիսալ չէ: Մտածեք Հովհաննես Ակրտչի մասին: Երբ քանտարկված էր, նա կասկածներ ունեցավ, թե արդյոք Հիսուսը Սեսիա՞ն է: Նա իր աշակերտներից երկուսին ուղարկեց՝ Տիրոջը հարցնելու. «Դու Նա՞ ես, որ պիտի գար, թե՞ ուրիշի սպասենք» (Մատք. 11:3): Տեր Հիսուսը քաղցրությամբ պատասխանեց Ակրտչի հարցին: Սիսալ չէ հարցեր տալ այն քանի մասին, ինչը չենք հասկանում, այնուամենայնիվ Զաքարիայի խնդիրն անհավատությունն էր:

Զաքարիան իր անհավատության համար համրությամբ պատժվեց. նա չկարողացավ խոսել, նինչն որ Աստծո խոստումը իրականացավ: Մենք կարող ենք հարցնել, թե արդյոք Զաքարիան նաև խո՞լ դարձավ. քանի որ երբ Հովհաննեսը թլպատվեց, մարդիկ ստիպված էին ձեռքի շարժումներով խոսել Զաքարիայի հետ, որպեսզի պարզեն որդու անունը: Պատժի մեջ նաև ամոթի գործոն կար: Համբ քահանան չեր կարող ծառայություն կատարել: Մտածեք նրա խնդրի մասին. ինչպե՞ս էր ծառայելու, երբ ԹՎոց 6:24-26-ի խոսքերով Տիրոջ անունով հավաքված ժողովովին օրինելու լիներ: Նա իր ձեռքերը ող պիտի բարձրացներ, բայց բերանից ոչ մի խոսք դուրս չը գա: Համբ քահանա. սրանից ավելի վատ ճակատագիր անհնար է պատկերացնել Զաքարիայի համար:

Այսուամենայնիվ, եկեք դիտարկենք Աստծո կարեկցանքն ու հավատարմությունը: Քահանայի անհավատությունը լրացուցիչ պատիմներ չերեց: Աստված չեղյալ շհամարեց որդու խոստումը: Մենք այս փաստով քաջալերգում ենք, «Որովհենու Աստծո պարզեները և կոչումն անդառնալի են» (Հոռմ. 11:29): Այն, ինչ Աստված խոստացավ անել, նաև կատարելու է: Մեր անհավատարմությունը կարող է նշանակել օրինության կորուստ, սակայն դա չի նշանակի Աստծո

խոստացած բոլոր բարի բաների խափանում: Բոլոր նրանք, ովքեր հավատան, կփրկվեն, սակայն ոմանք չեն ստանալու այն պարզևները, որոնք կարող էին ստանալ. նրանք կփրկվեն, սակայն իբրև թե կրակից անցած (Ա Կորնթ. 3:15):

Զաքարիայի պատմությունն արդիական է: Երբևէ աղոքքի խընդիանքով դիմե՞լ ենք Աստծուն ու մտահոգվել, թե արդյոք Նա կպատասխանի՞ մեզ: Արդյոք շարունակո՞ւմ ենք աղոքել: Մտածի՛ր կյանքում հանդիպած իրական իրավիճակների մասին: Երիտասարդ քրիստոնյա տղան կամ աղջիկը կյանքի ընկեր է փնտրում, ժամանակն անցնում է, սակայն ոչ մի պատասխան: Կամ պատկերացրե՛ք գործազուրկ մի անձի, ով աշխատանք է փնտրում, բայց ուրիշն է ստանում այդ աշխատանքը: Ոմանք ձգտում են առողջ լինել, սակայն թուլանում են...: Ցուրաքանչյուր իրավիճակում մարդիկ աղոքում են: Թերևս սկսենք մտածել, թե արդյոք Աստված լսո՞ւմ է մեր աղոքները և մտահոգվո՞ւմ է այն դժվարություններով, որոնց դիմակայում ենք:

Առնվազն երկու խնդիր կա այստեղ. կա՞մ Աստծո հանդեպ մեր ունեցած հավատքը պիտի կորցնենք, դադարենք Նրան վստահելուց և Նրանից կախյալ լինելուց, կա՞մ էլ պիտի մեկուսանանք և ենթադրենք, որ ոչ մի լավ բան մեզ հետ չի պատահելու:

Մենք պետք է գիտակցենք, որ Աստված մեզ համար ունի Իր հավիտենական նպատակները, և որ միայն Նա գիտի մեր ապագան: Նա մեր խնդրանքներին ավելի ուշ կարող է պատասխանել, կամ մեր խնդրածից ավելի լավը մեզ շնորհել: Իր ժամանակին Նա տալու է մեզ այն, ինչն Իր փառքի և մեր օրինության համար է:

Եկե՛ք շարունակենք վստահել Նրան և հավատալ, որ Նա մեր աղոքներին պատասխանելու է:

Դռն Սթորմը

Փոխված ու դարձյալ փոխվող

Ինձ հետաքրքիր է իմանալ, թե արդյոք երբևէ վախեցե՞լ եք Պողոս առաքյալի հետևյալ հայտարարությունից. «Եթե մեկը Քրիստոսի մեջ է՝ նա նոր արարած է: Հներն անցան, և ահա ամեն բան նոր եղավ» (Բ Կորնք. 5:17): Յուրաքանչյուր անձ, ով մի պահ լրջությամբ խորհել է այս խոսքի շուրջ, կը նդունի, որ իր կյանքում եղել են պահեր, երբ իինը կարծես թե ամեննիսն էլ չի հեռացել: Ըստ էության, այն ներկա է: Թվում է, թե հաճախ նոր բնությունն է բացակա, ոչ թե իինը:

Կարծում եմ՝ այս համարը երկար տարիներ օգտագործվել է՝ սնուցելու այն միտքը, թե երբ մարդիկ քրիստոնյա են դառնում, մեկ գիշերվա մեջ վերափոխվում են, և նրանց կյանքն ակնքարբորեն նմանվում է Պողոս առաքյալի և մայր Թերեզայի լավագույն հատկանիշների համատեղ գոյակցությանը: Ես կարող եմ մտարերել Կիրակնօրյա դպրոցի որոշ երգեր, որոնք կարծես թե այս կասկածելի վարդապետության համակիրներն են: Սակայն մեզանից նրանք, ովքեր իրական աշխարհում են բնակվում, կգտնեն, որ ընդհանուր առմամբ դա այդպես չէ: Պողոսը, ով հստակ և իրատեսական էր մարդկային բնության վերաբերյալ, անկասկած մտադրված չէր, որ մենք իր խոսքից հասկանայինք, թե դա քաղցր երազանք է, որին ակնթարբորեն կարող ենք հասնել:

Այս գաղափարն անիրատեսականորեն բազմապատկում է մեր սպասելիքները միմյանց և ինքներս մեր հանդեպ: Երբ որևէ մեկը չի կարողանում վարվել այնպես, ինչպես պատկերացնում էինք, որ Քրիստոսով նոր ստեղծվածը պետք է վարվեր, ապա հիասքափություն ենք ապրում և զարմանում, թե ինչպես կարող է Քրիստոսով նոր ստեղծվածը այդպես վարվել: Այդ ավերածության ազդեցությունն իմանալու համար փորձե՛ք խոսել նորադարձ քրիստոնյայի հետ, ով արդեն հասցրել է խորապես ցավ ապրել ու հիասքափվել հավատքի մեջ հասուն քրիստոնյայի վարքին նայելու պատճառով: Կամ ի՞նչ ասենք այն քրիստոնյայի մասին, ով մտածում է, թե քանի որ դիմացինը նման ձևով ձախողվել է, գուցե ամեննիսն քրիստոնյա չի դարձել, թերևս Քրիստոսով նոր արարած չի եղել:

Ինչպիսի՞ն պետք է լինի ակնկալիքների մեջ չափազանց գաղափարապաշտական և դրան զուգորդող խորը հիանքափության մեր արձագանքը: Սիզուցեն պետք է այլ կերպ մտածենք՝ ասելով՝ եկեք վատն ակնկալենք և երբեք հուսախարության չենք մատնվի: Թերևս մենք մեզ այնպես պետք է վարժեցնենք, որ ձախորդությունների հետևանքով գոյացած հուսախարությունները մեր մտքերը չկարողանան խռովեցնել, և միևնույն ժամանակ կարողանանք հիանալ, եթե որևէ մեկը կարողանա իր կյանքում արտացոլել Քրիստոսին: Իհարկե, այդպես ճիշտ չէ: Պողոսը նույնիսկ քայլայվող կորնթացիներին «Հիսուս Քրիստոսի մեջ սրբվածներ» է անվանում և «Նրանում ամեն ինչում հարստացած»: Չեմ կարծում, թե Պողոսը հաճոյախոսում է այստեղ: Որպեսզի կարողանանք աճել և գործել անկատար, սակայն փրկված համայնքում, պետք է գտնենք մի հեռանկար, որը կօգնի մեզ չճնշվելու մարդկային ձախորդությունների ժամանակ, քայլ, այնուամենյանիվ, երբեք չհաշտվել միջակության գաղափարի հետ:

Նորից ստեղծված լինելու փոխարերությունը ճիշտ տեղին է ըստըրված: Նորածնի մեջ տեսնում ենք նոր ստեղծագործություն և նոր կյանք: Այն հարուստ է ներուժով: Սակայն յուրաքանչյուր ծնող գիտի, որ մասնկությունից մինչև հասունություն ճամփորդության ընթացքում կան բազմաթիվ քերծված ծնկներ, որ պետք է վիրակապվեն, կան շատ թափթափված սենյակներ, որ պետք է կարգի բերվեն, և երբեմն կան հիվանդություններ, որ պետք է բուժվեն: Լավ ծնողը և՛ իրատես է, և՛ հեռատես: Ծնողի սրտում կա սիրող ընդունելություն, նաև կա այն տեսականը, թե ինչպիսին կարող է դառնալ և ինչպիսին պետք է դառնա զավակն ապագայում: Այդ իմաստով Պողոսի մեկնարանությունը նոր ստեղծված լինելու կապակցությամբ կատարելապես համապատասխանում է այն բանին, ինչին ականատես եմ եկեղեցուս մեզ, նաև իմ մեջ: Այն ինձ հիշեցնում է, որ ինչ-որ նոր և հիանալի բան է սկսվել կյանքին մեջ, այն ինձ հիշեցնում է, որ ես և այն մարդիկ, որոնք շուրջու են, հարուստ են աստվածային ներուժով, քայլ դեռ կատարյալ չեն. գործը ավարտին չի հասել: Այսպես ես պաշտպանված եմ խորապես հիանքափություն ապրելուց, երբ տեսնում եմ մեկի ձախորդությունը:

Քաղվածք՝ Ռ. Տիրլավի «Արդյո՞ք Աստված իսկապես բարի է» գրից

Միքություն

Այսօր մարդիկ առավել քան երբեմ հրաշքներ են փնտրում: Նոյն նիսկ Աստծուն չհավատացող կամ կրոնից հեռու մարդիկ հրաշքի են սպասում, երբ իրենց կյանքում ամեն քան ձախողվում է:

Ես հավատում եմ հրաշքներին: Առ այսօր Աստված շարունակում է թժկել, նորոգել ու փոխել մարդկանց կյանքերը: Սակայն երբ հրաշքները դառնում են հավատացյալների ու եկեղեցիների մտահոգության հիմնական նյութը, և նրանք սկսում են Աստծո ողորմությունն ու կամքը փնտրելու փոխարեն թժկության հրաշք պահանջել, նրանք անտեսում են մեծագույն հրաշքը՝ սրբությունը:

Մեծագույն հրաշքն այն է, որ Աստված անսուրբ մարդուն հանում է անսուրբ աշխարհից, նրան սրբացնում, ապա նորից ուղարկում է անսուրբ աշխարհ ու նրան սուրբ պահում:

«Զեզ կանչող Սուրբի պես դուք էլ սուրբ եղեք ձեր բոլոր վարքերում, որովհետև գրված է. «Սուրբ եղեք, քանզի Ես սուրբ եմ»» (ԱՊետ. 1:15 -16):

Երբ սրբությունն անտեսվում է, քրիստոնյաները կորցնում են մեղքը ճանաչելու և հաղթահարելու կարողությունը: Բայց երբ բոլոր ես տալիս, որ Սուրբ Հոգու սրբագործող կրակը բոցավառվի քո կյանքում, Նա քեզ օգնում է մեղքի հանդեպ զգայուն լինելու և ճիշտն ու սխալը զանազանելու:

«Սուրբ եղեք». սա մի պատվիրան է, որը տվել է մեր Տերը՝ մեր փըրկագննան համար խաչի վրա Իր կյանքը զոհաբերած Փրկիչը: Շատ հավատացյալներ մոռանում են, որ ճշմարիտ քրիստոնյայի կատարյալ վիճակը ոչ թե երջանիկ լինելն է, այլ սուրբ լինելը:

Սուրբ Հոգին կարող է բնակվել միայն սուրբ սրտում:

Եթե դու լցված ես Սուրբ Հոգու ներկայությամբ և ապրում ես Նրա կամքի համաձայն, ապա կվայելես ուրախություն, որը տրվում է սրբության փափագ ունեցողներին:

Վեր.՝ Հովսեփ Հովսեփյան

Անզուգական մարգարիտը

Կամրջի տակ ուժեղ քամի բարձրացավ, որին հաջորդեց ալեկո-ծությունը, ապա ջրի մակերեսը հանդարտվեց: Մի ամերիկացի առևտրական աշխերը սևեռել էր ջրում լողացող իր հնդիկ բարեկամի վրա: Մեկ վայրկյան հետո մարգարիտներ փնտրող սուզակը մեծ ժայխտով դուրս եկավ ջրից: Ուամհոնը, Սորիսին տալով մի մեծ ոստրե, ասաց.

- Սա մի հոյակապ բան է:

Նա բացեց ոստրեն ու բացականչեց.

- Սա սքանչելի բան է: Սրանից ավելի լավ մարգարիտ տեսն՞ ես:

- Այո՛, - պատասխանեց փորձառու հնդիկը: - Նայի՛ր, այստեղ սև թիժ կա և այստեղ փոքր սպի կա: Սա նման է քո Աստծո մասին ասածիդ. մարդիկ իրենք իրենց կատարյալ են տեսնում, բայց Աստված քոլոր թերությունները գիտի:

Երբ երկու բարեկամները սկսեցին քայլել փողոցով, մի բորիկ մարդու տեսան, որ սուր քարերի վրայով էր քայլում և մերք ընդ մերք գետինն էր հաճրուրում: Հնդիկ տարեց մարդն ասաց.

- Սա ուխտավոր է: Ես էլ եմ ցանկանում նոր տարվա առաջին օրն իմ ուխտագնացությունը սկսել: Թեև կչարչարվեմ մինչև Դելի քայլելով, սակայն արժե՛, քանի որ այդպես կարող եմ ապահովել մուտքս Երկինք:

- Ուամհո՛ն, դու Երկինքը չես կարող գնել, - ասաց Սորիսը: - Հիսուսն Իր կյանքը զրիեց, որ հնարավոր դարձնի Երկինք գնալը քեզ համար:

Սակայն հնդիկը չէր կարողանում հասկանալ այս ճշմարտությունը: Մի քանի օր հետո հնդիկ սուզակն իր ամերիկացի բարեկամին հրավիրեց տուն և փոքր, բայց ծանր տուփ ցույց տվեց:

- Սա շատերից եմ պահել, - ասաց նա մտածկոտ, մինչ զգուշությամբ քանդում էր լարի ծալքերը:

Սիջից շատ մեծ փայլուն մարգարիտ հանեց և դրեց իր բարեկամի ափի մեջ: Մարգարիտը չնաշխարիկ փայլ ուներ և շուկայում կարող էր շատ բանկ գնով վաճառվել: Նա հուզմունքով ասաց.

- Ժամանակին մի որդի ունեի: (Մորիսը շատ զարմացավ, քանի որ բարեկամը երբեք չէր ասել իրեն, որ զավակ է ունեցել): - Նա մարգարիտ հանող լավագույն սուզակն էր: Միշտ երազում էր անզուգական մարգարիտ գտնել և մի օր գտավ, բայց իր կյանքի գնով: Սա է այդ սքանչելի մարգարիտը, որ ցանկանում եմ քեզ նվիրել, քանի որ դու իմ լավագույն բարեկամն ես:

Մորիսը ապշել էր: Նա մերժեց այդ նվերն ընդունել և ուզեց այն գնել:

- Ի՞նչ ես ասում, - առարկեց հնդիկը, - երևում է չես հասկանում: Իմ մեկ հատիկ տղան իր կյանքը տվեց սրա համար: Չեմ կարող սա վաճառել, այլ ուզում եմ քեզ տալ որպես նվեր, քանի որ քեզ շատ եմ սիրում:

Մորիսը պապանձվեց: Նա բարեկամի ձեռքերը բռնեց ու ասաց.

- Ուամին՛ն, տեսնո՞ւմ ես: Դու ճիշտ նույնը պետք է ասես Աստծուն: Դու ջանում ես Աստծուց զնել այդ փրկությունը, մինչդեռ Նա Իր Սիածնին զոհեց քեզ համար:

Հնդիկը մտահոգված նայեց Մորիսին ու ասաց.

- Հիմա հասկանում եմ:

Արցունքները վազում էին աչքերից.

- Այո՛, բաներ կան, որ անգին են, քանի որ բացառիկ բանկարժեք են: Հիմա ցանկանում եմ Աստծոն ձրի փրկությունն ընդունել:

«Որովհեսան շնորհով եք դուք փրկված հավատի միջոցով, և սա ոչ թե ձեզանից է, այլ Աստծո պարզեն է. ոչ թե գործերից, որպեսզի ոչ մեկը չպարծենա» (Եփես. 2:8-9):

Քաղվածք՝ «Օրինաբեր նոնենին» գրքից

Եքրայեցիներին ուղղված նամակը (3)

Վտանգն այն է, որ եթե եքրայեցի քրիստոնյաները չառաջադիմեին իրենց քրիստոնեական հավատքի մեջ, չին կարողանա դիմակայել հուդայականությանը վերադառնալու գայթակղությանը: Եթե այդպես լիներ, ապա իրենց արարքով խոստովանած կլինեին, որ Քրիստոսը և խաչի վրա Նրա գործը չէր բավարարել իրենց հոգեվոր կարիքը: Այդպես անելով՝ նրանք իրենք իրենց նույնականացրած կլինեին այն մարդկանց հետ, ովքեր խաչեցին Տեր Հիսուսին: «Աստծո Որդուն իրենց համար վերստին խաչն են հանում և հրապարակուն» (Եբր. 6:6):

Անկասկած նամակի հեղինակն այստեղ մտածում էր ճշմարիտ քրիստոնյաների մասին, ովքեր հեռացել եին Քրիստոսով ունեցած իրենց հաստատությունից: Բայց երբեք չի կարելի ասել, որ ճշմարիտ քրիստոնյաները կարող են կորցնել իրենց փրկությունը: Հովի. 10:28, Եփես. 1:13-14, 4:30, Ա Կորնք. 1:8, Փիլիպ. 1:6, Ա Պետ. 1:3-5 և այլ սուրբգրային նմանատիպ հատվածներ հավաստիացնում են, որ ճշմարիտ քրիստոնյան հավիտենապես ապահովված է: Քրիստոնյաները կարող են կորցնել ոչ թե փրկությունը, այլ պարզեւարումները, որոնք լինելու են Քրիստոսի ատյանի ժամանակ: (Կարդացե՛ք Ա Կորնք. 3:15, 9, 27, Բ Պետ. 1:11, Մատթ. 25, 21, Ա Կորնք. 11:29-30):

Հետո հեղինակն օգտագործում է հողի և անձրևի լուսաբանությունը: Նրանք, ովքեր ընթանում են քրիստոնեական հավատքի մեջ, նրման են հողի, որն օգտակար քերք է տալիս և վայելում է Աստծո օրինությունը, իսկ նրանք, ովքեր շեղվել են հավատքից, նման են հողի, որը փշեր ու տատասկներ է արտադրում. այն այրվելու է և ենթարկվելու է անեծքի (Եբր. 6:7- 8):

Հեղինակը խրախուսում է նրանց շարունակել ընթանալ Աստծո ճանապարհով, օրինակ՝ գործնական սեր ցուցաբերել Աստծո ժողովրդի նկատմամբ և մինչև վերջ ջանաւեր լինել: Այսպես անելով՝ նրանք հույսի մեջ հաստատ կլինեին և խոստումները կժառանգեին (Եբր. 6:9-12):

5. Աստծո խոստման անխափանելի լինելը (6:13-20)

Աստված Աքրահամին խոստացավ, որ նրան մեծ ազգի նախահայր է դարձնելու, օրինելու է, նրա անոնք մեծացնելու է, նրան օրինություն է դարձնելու, և բոլոր ազգերը նրանով են օրինվելու (Ծննդոց 12:2-3): Ավելի ուշ, երբ Աքրահամն իր որդի Իսահակին զոհ էր մատուցելու, Աստված Իր խոստումը հաստատեց՝ ասելով. «Քեզ օրինելով կօրինեմ, և քո սերունդը երկնքի աստղերի և ծովեզրում եղած ավազի պես բազմացնելով կրազմացնեմ, և քո սերունդը կժառանգի իր թշնամիների դրուը. և երկրի բոլոր ազգերը քո զարմով կօրինվեն, որովհետև Իմ ձայնին հնազանդեցիր» (Ծննդոց 22:17-18): Աքրահամն այս խոստումը գիտակցեց, երբ Իսահակը ծնվեց (Ծննդոց 21:5), սակայն դեռ շատ քանի ծածուկ էր: Գաղատացիների 3:16-ից սովորում ենք, որ «սերունդ» բառը Քրիստոսին նկատի ունի, ով պետք է զար: Հետևաբար տեսնում ենք, որ Աքրահամին տրված խոստումն իրոք իրականություն դարձավ այսօր: Տեր Հիսուսը հրեաներին ասաց. «Զեր հայր Աքրահամը ցանկացավ Իմ օրը տեսնել. և տեսավ այն և ուրախացավ» (Հովհ. 8:56):

Երբ Տերը (այսինքն Եհովան) ասաց Տիրոջը (այսինքն Հիսուսին). «Դու հավիտյան քահանա ես ըստ Մելքիսեդեկի կարգի» (Սաղմոս 110:4), ոչ միայն երդում արեց, այլև ոխտով հաստատեց այն: Կըրկնակի հաստատումով այն անփոփոխելի դարձրեց, թեև դրա անիրածեշտորթյունը իրականում չկար: Նա դա արեց, քանի որ Իր խոստումները ժառանգողներին ուզեց ցույց տալ Իր խորհրդի անփոփոխիս լինելը (Եբր. 6:17): Այսպիսով, մենք ունենք Աստծո Խոսքը և Աստծո երդումը. անսուտն Աստծո կողմից երկու անփոփոխելի բաներ: Հետևաբար հավիտենականությանը վերաբերող Նրա ասած բոլոր խոսքերին կարող ենք բացարձակ անվերապահություն համարել և քաջալերվել դրանցով:

Մենք, որ քրիստոնյաներ ենք, հույսով ենք լցված, որ Քրիստոսի հետ ենք լինելու Երկնքում: Օգտագործելով նավարկության լեզուն՝ հեղինակը շարունակում է միտքը՝ ասելով. «Այս հույսը, որը որպես հոգու խարիսխ ունենք, ապահով և անշարժ, որ մտնում է վարագույթից ներս, ուր մեզ համար մտավ մեր նախակարապետը՝ Հիսուսն Ինքը, հավիտանական Քահանայապետ կարգվելով՝ ըստ Մելքիսե-

դեկի կարգի» (Եբր. 6:19-20): Նա նշանակված ժամանակին մեզ հսցընելու է երկնային ափ, և այդ պահից սկսյալ հավերժական փառքի մեջ ենք ապրելու Նրա հետ միասին (համեմատի՛ր Կող. 1:27):

6. Քրիստոսը գերազանց է Մելքիսեդեկից (6:20 – 7:28)

Նախորդ քողարկումներում տեսանք, որ Մելքիսեդեկն Արքահամին հանդիպեց, երբ վերջինս, Դովտին փրկելու առաքելությունից հաղթանակած, վերադառնում էր (Ծննդ. 14:18-20): Տեսանք, թե ինչպես Մելքիսեդեկը, բարձրյալ Աստծո քահանա լինելով, ամրապնդում և խրախուսում էր Արքահամին: Բայց հիմա պետք է տեսնենք, որ Քրիստոսը՝ որպես քահանա, շատ ավելի բարձր է, քան Մելքիսեդեկը:

Երրայեցիներին թղթի հեղինակն ասում է մեզ, որ Մելքիսեդեկ անոնք նշանակում է «Արդարության քազավոր» և «Խաղաղության թագավոր»: Նրա ազգատոհմը տրված չէ, կարծես թե նա «ո՞չ օրերի սկիզբ ունի, ո՞չ էլ կյանքի վերջ... մշտնշենական քահանա», և դրանք իսկ նա Աստծո Որդու մի գեղեցիկ նախատիպար է, որին համեմիպում ենք Սուրբ Գրքում (Եբր. 7:2-3): Մենք պետք է նշենք, որ Քրիստոսն է մեր արդարությունը, նաև մեր խաղաղությունը (Ա Կորնք. 1:30, Եփես. 2:14):

Արքահամի՝ Մելքիսեդեկի կողմից օրինություն ստանալը ցույց է տալիս, որ Մելքիսեդեկը նույնիսկ հրեա ժողովրդի նախահայր Արքահամից էլ ավելի մեծ էր: Ավելին՝ Արքահամն իր տասանորդն է տալիս Մելքիսեդեկին. այդպես անելով՝ նա ընդունում է Մելքիսեդեկի գերազանցությունը: Դարձյալ տեսնում ենք, որ հրեա ժողովուրդն իր տասանորդն էր տալիս դևատացիներին՝ քահանայական ցեղին, սակայն կարելի է ասել, որ նույնիսկ Անին Արքահամի միջոցով Մելքիսեդեկին տասանորդ տվեց: Դա նշանակում է, որ Մելքիսեդեկը գերազանցում էր Անին և նրա ժառանգներից՝ Ահարոնին:

Ահարոնն ու բոլոր նրանք, ովքեր հետևեցին նրան, ընտրվում էին ըստ իրենց տոհմաբանության, և քանի որ յուրաքանչյուրը մահկանացու էր, պետք է քահանայության ուրիշ գիծ ընտրվեր: Մելքիսեդեկը գալիք բաների շուրջ էր կամ նախատիպար. «Դու հավիտյան քահանա ես ըստ Մելքիսեդեկի կարգի» (Սաղ. 110.4, Եբր. 5:6, 10, 7:17,

21): Հիսուսի միջոցով է, որ ավելի լավ հույս ներկայացվեց մեզ, որի միջոցով մոտենում ենք Աստծուն (Եբր. 7:18-19):

Սհարունյան քահանայությունը տկար էր մի քանի պատճառներով. քահանաների իրավահաջորդություն կար, քանի որ մահն արգելում էր նրանց շարունակել ծառայությունը: Նրանք առօրյա զոհեր պետք է մատուցեին նախ՝ իրենց սեփական մեղքերի համար, հետո ժողովը վորդի մեղքերի համար: Օրենքը քահանայապետ էր նշանակում այնպիսի մարդու, ով տկար էր և ենթակա էր հիվանդության և անկատառության: Բայց Հիսուսը հավիտյան ապրում է, Նրա քահանայությունը մշտնաշնական է, Նրա բարեխոսությունը շարունակական է: Ի տարրերություն Ահարոնի ու նրա որդիների, ովքեր իրենց սեփական մեղքերից մաքրվելու համար զոհեր պետք է մատուցեին, Հիսուսը զոհվեց ժողովորդի համար մեկ անգամ և ընդմիշտ: Նա սուրբ, անարատ, մաքուր, մեղավորներից զատված և այժմ Երկինքների բարձունքներում նստած քահանայապետ է: Ահարոնյան քահանաներն անկատար էին, բայց Որդին հավիտյան կատարյալ է, երդումով նշանակված քահանայապետ է, և Նա մեզ համար ավելի լավ Ուխտի երաշխիք դարձավ (Եբր. 7:21-22):

7. Կրկնություն

Դժվար է պատկերացնել, թե ինչպես ճշմարիտ քրիստոնյան կառող է ետ դառնալ դեպի մի համակարգ, որը հնացած է և անպիտան: Տեր Հիսուսի հետ իսկական հանդիպումը փոխում է կյանքը և մեր մեջ Պողոս առաքյալի սրտի փափազի նման փափազ է արթնացնում, որը կարելի է ամփոփել Պողոսի այս խոսքերով. «Որովհետու ինձ համար ապրելը Քրիստոս է, և մեռնելը՝ շահ» (Փիլիպ. 1:21):

Երրայեցի քրիստոնյաների խնդիրն այս է, որ նրանց լսելիքները քրացել են (Եբր. 5:11-12): Ժամանակին նայելով՝ սովորեցնողներ պիտի լինեին, սակայն դեռ քրիստոնեական կյանքի այրութենող սովորելու կարիքն ունեին: Դրա համար չէին կարողանում դիմակայել հայածանքներին, կեղծ ուսմունքին և հեշտությամբ համոզվում էին, որ անհրաժեշտ է վերադառնալ հուղայականությանը: Բայց հեղինակը արագ նշում է, որ պետք է հասուն դառնան և մանուկների նման շնտածեն (համեմատի՛ր Եփես. 4.14-15):

Մարախ կամ հսկա տապալող

Թվոց 13:1-3

Ելից 3:7 համարում կարդում ենք, որ Աստված Եգիպտոսում ապրող Իր ժողովրդի չարչարանքը տեսավ և նրանց տարիների աղաղակը լսելով՝ Աստված խոստացավ ազատել նրանց Եգիպտացիների ձեռքից ու տանել լայնարձակ մի երկիր, որտեղ կաթ ու մեղր է բխում: Սակայն երբ կարդում ենք Թվոց 14:1-3 համարները, տեսնում ենք, որ նույն ժողովուրդը գանգատում է Մովսեսին և Ահարոնին, թե ինչո՞ւ Աստված իրենց Եգիպտոսի երկրից հանելով՝ բերեց Քանան: Տերը Իսրայելի ժողովրդին տվեց երկու առաջնորդ, որ պատրաստեին նրանց անապատի ճամփորդությանը:

Երբ Եգիպտոսից դուրս եկան, հավատքի դասը սովորեցին. Տերը խոստացավ ազատել նրանց և կատարեց Իր խոստումը: Երբ Կարմիր ծովի առջև կանգնեցին, դարձյալ գանգատեցին՝ կարծելով, որ մահանալու են, բայց Տերը հրաշքով ապահով դուրս բերեց նրանց: Անապատում տրտնջացին, որ ուտելիք և խմելիք չունեն. Տերը դարձյալ հոգաց նրանց կարիքները՝ միս, ջուր և մանանա հայթայթելով:

Տերը 2-3 տարի Իր բազուկով առաջնորդեց Իր ժողովրդին Իր ծառայի՝ Մովսեսի միջոցով: Երբ նրանք հասան խոստացված երկիր, Նա Մովսեսին ասաց, որ 12 ցեղերից իշխաններ ուղարկի՝ լրտեսելու այն: Այստեղ հարց կա. Երբ Տերը խոստացավ այդպիսի երկիր տալ նրանց, լրտեսի ի՞նչ կարիք կար: Բ Օրինաց 1:22 համարում Մովսեսը հայտնում է, որ լրտեսներ ուղարկելը ժողովրդի որոշումն էր, ոչ թե Աստծունը:

40 օր հետո 12 լրտեսները վերադարձան նույն տեղեկությամբ, ինչ որ Տերը խոստացել էր, սակայն նրանցից տասը ավելացրին. «Բայց այն երկրում բնակվող ժողովուրդն ուժեղ է, քաղաքները պարսպապատ են ու խիստ մեծ. այստեղ նաև Ենակի որդիներն տեսանք.... մենք մեր աշքին նորեխի պես էինք»: Երբ ժողովուրդը այս տասի տեսեկությունը լսեց, շփորփեց, վախեցավ ու սկսեց գանգատել, թե Տերն

ինչո՞ւ իրենց այդտեղ քերեց: Մյուս երկու լրտեսները՝ Ջաղերը և Հեսուս, որոնք նույն փորձառության ականատեսներն էին, հանդարտեցնում էին ժողովրդին և քաջալերում, որ զնան ու ժառանգեն երկիրը, ինչպես Տերը խոստացել էր նրանց: Լրտեսներից տասն իրենք իրենց մարախի չափ տեսան դժվարությունների առջև, սակայն մյուս երկուսը Տիրոջ զորությունը տեսան, որ հաղթահարում է ամեն դժվարություն:

Ի՞նչ տարբերություն կար տասի և երկուսի միջև: Տասը հուսահատվեցին իրենց անհավատության պատճառով, իսկ երկուսը քաջալերվեցին իրենց հավատքի պատճառով: Տասը մոռացան Աստծոն հրաշքներն անապատի ճամփորդության ընթացքում, երկուսը հիշեցին Տիրոջ հավատարմությունն Իր խոստումները կատարելու մեջ: Տասը տեսան միայն դժվարությունները, երկուսը տեսան Տիրոջ բազուկը դժվարությունների մեջ: Տասը վստահեցին իրենց իմաստությանը, երկուսը՝ Աստծոն խոստումին:

Պողոս առաքյալը Փիլիպպեցիներին 1:6-ում ասում է. «Այս բանում վստահ լինելով, թե Նա՝ Ով ձեր մեջ սկսեց բարի զործը, այն կհասցընի իր ավարտին մինչև Հիսուս Քրիստոսի օրը»: Տերը զործ սկսեց Բյուրայել ժողովրդի մեջ և կամեցավ Ջանանի երկիրը տալ նրանց: Ջանի որ բազմաթիվ անգամ նրանք թերահավատ գտնվեցին իրենց ճամփորդության ընթացքում, չկարողացան ժառանգել այն և 40 տարի բափառեցին անապատու:

Արդյոք այսօր Տերն ի՞նչ ծրագիր ունի մեր անձնական կյանքի համար, մեր եկեղեցու կյանքի համար: Եթե Տերն ասում է՝ զնացե՛ք ու ժառանգե՛ք, Նա Իր խոստումը կատարելու է: Բնականաբար հանդիպելու ենք դժվարությունների, կանգնելու ենք հսկաների առջև, սակայն հաղթությունը Նրանից է: Ուստի հավատանք, որ մեր մեջ բարի զործ սկսողը մինչև Հիսուս Քրիստոսի օրը կատարելու է այն:

Հովան եղբ. Գոյցումճյան
Քաղված՝ «Հատընտիր հոգևոր
պատգամներ» գրքից

Ինչպիսի՞ փոփոխություններ են ակնկալվում այն անձից, ով ապաշխարում է և ընդունում է Հիսուսին՝ որպես Տիրոց

Եթք մարդն ընդունում է Տիրոցը, իր կյանքում փոփոխություն է տեղի ունենաւ: Այն ոչ միայն հոգևոր ոլորտի փոփոխություն է, այլև անհատականության, վերաբերմունքի, կեցվածքի, լեզվի, մտքի և գործողությունների համբնյանուր հեղաշրջում:

Նախ՝ պետք է ըմբռնենք, թե ինչ է նշանակում ընդունել Տիրոցը: Հիսուսին խնդրել մեր սրտում Իր տեղը գրավել չի նշանակում Նրան տալ մեր սրտի փոքր հատվածը՝ որպես սեփականություն, այլ մեր ամբողջ սիրտը, մեր սրտի յուրաքանչյուր անկյուն Նրան է պատկանում, և մենք ընդունված ենք Նրա ընտանիքի մեջ:

Հիսուսին ընդունելով՝ հոգևորապես որդեգրվում ենք նոր ընտանիքում, և սա նշանակում է, որ պատկանում ենք նոր Հոր: Ընտանեկան մքնողորտում ծնված ու մեծացած զավակների բնավորությունը էապես ազդված է լինում նրանց ծնողներից: Սա գիտականորեն ապացուցված է: Հետևաբար, Հիսուսի ընտանիքում մեծանալը ենթադրում է, որ պետք է որդեգրենք Նրա հատկանիշներն ու կենցաղավարությունը:

Քանի որ Հիսուսը սուրբ է և մաքուր, մենք, որ ժամանակին մեղավորներ էինք, այժմ պետք է Հիսուսի բնավորության գծերն արտացոլենք մեր կյանքում: Այսպես պետք է լինի, քանի որ Աստված մեզ սուրբ և մաքուր է տեսնում Քրիստոսով. Նա ներել է մեր մեղքերը և այժմ տեսնում է մեզ Հիսուսի կատարելությամբ (Եփես. 4:24):

Մեղավոր ու հանցավոր լինելուց դեպի մաքրված ու անմեղաղբեկի լիմելու միտքն իսկապես պետք է որ իր հետքը թողնի մեր կյանքի յուրաքանչյուր ասպարեզի վրա: Սա նշանակում է, որ մենք հիմա սիրում ենք մեր թշնամիներին, հարգում ենք նրանց, ովքեր հարգանքի արժանի չեն, ներում ենք նրանց, ովքեր ներման արժանի չեն, հա-

Վատք ենք ունենում նույնիսկ այն ժամանակ, երբ ամեն ինչ անհույս է, կարեկցում ենք կարիքավորներին, Ավետարանը պատմում ենք՝ օգտվելով ամեն հնարավոր առիթից և ամեն բանում մեր լավագույնն ենք անում Աստծո փառքի համար (Կող. 3:23):

Բ Կորնթացիներին 5:17-ն ասում է, որ երբ ընդունում ենք Տեր Հիսուսին, նոր արարած ենք դառնում: Հոգևոր փոփոխությունը մատնանշող ֆիզիկական որևէ երևույթ չի երևում, սակայն մեր էության ամեն մի մասնիկը քրիստոնով վերանորոգվում է ու բարեփոխվում: Սա մեզ փոխում է ներսից: Մենք մեր կյանքում սկսում ենք արտացոլել Նրան և հետևել Նրա օրինակին:

Հաշվի առնելով այս ճշմարտությունները՝ վստահաբար կարող ենք ասել, որ երբ ապաշխարում ենք ու հետևում Հիսուսին՝ որպես Տիրոջ, մեր մեջ ամեն ինչ փոխվում է: Այս փոփոխությունն ազդում է մեր յուրաքանչյուր մտքի, գործողության և խոսքի վրա:

Արլին Գույուճյան

Վարժվի՛ր, ոչ թե փորձիր

Վյանքիս մեծ մասը վատնել եմ՝ փորձելով լավ քրիստոնյա դառնալ: Փորձել եմ լինել այնպիսին, ինչպիսին պատկերացնում էի, որ պետք է լինեմ, սակայն հետադարձ հայացք զցելով՝ տեսնում եմ, թե դեռ շատ անելիք ունեմ: Սա պայքար է, որը կարծես թե տարածված երևույթ է քրիստոնյաների մեծամասնության մոտ: Սակայն ո՞րն էր արածիս սխալը: Ինչո՞ւ այդքան շատ հավատացյալներ զգում են, թե մշտապես պետք է բարեփոխվեն և փորձեն ավելի լավը դառնալ:

Ես վերջապես սովորեցի, որ ջանադրաբար փորձելը. ըստ էության, հակառակն էր այն բանի, ինչ իրականում պետք է անեի: Փորձել նշանակում է նվազագույն ջանքով և նվիրվածությամբ անել: Այն պահանջում է ցանկության փոքք նշույլ: Փորձել նշանակում է ամենաաշընչին ջանքը գործադրել ինչ-որ բան հաջող անելու համար: Փորձել չի

նշանակում կատարելապես վճռական լինել՝ գործը հաջողության հասցնելու համար:

Աստվածաշունչը չի պատվիրում մեզ, որ պարզապես փորձենք լավ քրիստոնյա դառնալ: Պողոսը Տիմոթեոսին հանձնարարեց, որ իր ամանը վարժեցնի աստվածաշտության մեջ (Ա Տիմ. 4:7): Աստծո Խոսքը «Վարժվել» բառը հաճախ է օգտագործում: Եբր. 12:11-ում կարդում ենք. «Ո՞չ մի խրատ նույն պահին ուրախությամբ չի ընդունվում, այլ՝ տրտմությամբ. սակայն հետազում նրանով կրթվածներին արդարության խաղաղարար պտուղն է տալիս»:

Պատրիաստություն, վարժություն, նվիրվածություն, զոհողություն... Սրանք այնպիսի բառեր են, որոնք մեզ ջղագրգիր են դարձնում: Երբեմն մտածում ենք, թե սրանք համահունց չեն մեր սիրելի բառերի հետ, որոնցից են սերը, շնորհը, ողորմությունը, համբերությունը...

Սակայն գիտենք, որ առանց վարժության, ձախորդությունն անխուսափելի է: Չինվորները, մարզիկները, երաժիշտները և նոյնիսկ գործարար մարդիկ պետք է զանազան վարժություններ կատարեն, որպեսզի իրենց սովորած գիտելիքները գործնականի վերածնեն: Զութակահարները համերգի ժամանակ չեն փորձում զուրակ նվազել, վազորդները չեն փորձում հաղթել վազքի մրցույթների ժամանակ: Նրանք պատրաստվում են այդ օրվա համար, անհամար ժամեր վարժվում են և կատարում անհրաժեշտ զոհողություններ՝ իրենց նպատակին հասնելու համար:

Թրավիս Ռոբերտսոնը՝ Կալիֆորնիայի անշարժ գույքի և բիզնեսի ռազմագետը, ասել է. «Վարժությունը գործողությունների ծրագիր է պահանջում, այդ ծրագրի հանդեպ նվիրվածություն է պահանջում, մտածելակերպի տեղաշարժ է պահանջում, հաշվետվություն է պահանջում, փորձագիտական օգնություն է պահանջում»:

Այսպիսով, մեր անձերը ինչպե՞ս վարժեցնենք աստվածաշտության: Աղոքքը և Աստվածաշնչի ուսումնասիրությունը հիմնական բաղադրիչներն են, սակայն մենք պետք է նաև երկրպագենք, հավատարմորեն ծառայենք և հաղորդակցություն ունենանք հավատակիցների հետ: Վարժվի՛ր, ոչ թե փորձիր:

ԱՅԱ-Մարգարետ Հովսեփյան

Հոգևոր տնտեսագիտության դասեր մանուկների և պատանիների հետ աշխատողների համար

Դաս 1

«Եվ իինգ տաղանդ վերցնողը եկավ և քերեց ուրիշ իինգ տաղանդ էլ ու ասաց. «Տե՛ր, դու ինձ իինգ տաղանդ տվիր, ահա իինգ տաղանդ էլ ավել շահեցի»: Նրա տերն էլ ասաց նրան. «Լավ, բարի և հավատարի՞ն ծառա. քիչ բաների մեջ հավատարիմ եղար, ես քեզ շատ բաների վրա կդնեմ. մտի՛ր քո տիրոջ ուրախության մեջ»» (Մատթեոս 25:20-21):

Սենք Հիսուս Քրիստոսի ծառաներն ենք, և որպես մեր Տեր՝ Նա ակնկալում է, որ յավ ու հավատարիմ ծառաներ լինենք: Նա մեզ առաջնորդում է մեր անելիքի մեջ, բայց նաև ակնկալում, որ առողջ բանականությամբ շարժվենք, որպեսզի մեր ժամանակը արժնորենք ու ճիշտ ներդնենք: Անշուշտ, պետք է ծրագրենք մեր ուազմավարությունը: Ծառայության քո լավագույն ուազմավարությունը ՆԵՐԴԱՐ-ՍԱՆ ուազմավարությունն է:

Ի՞նչ է ներդրումը:

«Ներդրում» բառը հաճախ օգտագործվում է բիզնես շրջաններում՝ լնդիանուր առմամբ փողի առնչությամբ: Բիզնեսմենը փող է ներդնում՝ հավատալով, որ իր բիզնեսը կծաղկի ու լավ եկամուտ կտա: Գումարը ծախսելու և առկա կարիքները հոգալու փոխարեն՝ նա դա ներդնում է՝ ապագայում եկամուտ ստանալու համար: Ուրեմն՝ ներդրումը ներկա ռեսուրսների օգտագործումն է ապագա եկամուտ ստանալու համար:

Մենք ի՞նչ ենք ներդնում:

Եթե բիզնեսմենները փող են ներդնում, մենք՝ քրիստոնյա ծառայողներս, փողից բացի այլ ռեսուրսներ ունենք:

Մենք ժամանակ ենք ներդնում: Ներկա կարիքները հոգալու համար ողջ ժամանակը ներդնելու փոխարեն դրա մեծ մասը ներդնում ենք ապագա վարձքի հույսով: Պողոսը մեզ պատվիրում է. «Ժամանակը ծախու՛ առեք, որովհետև օրերը չար են» (Եփես. 5:16):

Ծախու առնել նշանակում է ետ գնել: Այս բառի մեկ այլ թարգմանություն ասում է՝ «առավելագույնը քաղել»: Մենք պետք է իմաստությամբ ծախսենք ու ներդնենք ժամանակը, եթե ուզում ենք դա ծախու առնել: Բոլորն էլ իրենց տրամադրության տակ նոյն ժամանակն ունեն: Կարևորն այն է, թե դրա հետ ինչպես են վարփում:

Մենք ներդնում ենք մեր աշխատանքը: Անմիջական արդյունքների համար աշխատելու փոխարեն՝ նպատակդրվում ենք ապագային՝ մեր ներկա աշխատանքի հիման վրա:

Մենք ներդնում ենք մեր գումարները: Ներկա նպատակի հասնելու համար դա ծախսելու փոխարեն՝ դրա մեծ մասը ներդնում ենք մի բանի մեջ, որ կարող ենք ապագայում տեսնել:

Ինքներս մեզ ենք ներդնում, մեր սերը, հետաքրքրություններն ու մասնակցությունը: Մեր ունեցածից կառչելու փոխարեն՝ դա ներդնում ենք ուրիշ տեղ՝ չնայած զնին ու զոհաբերությանը: Գիտենք, որ երկարաժամկետ կտրվածքով սա լավագույն ռազմավարությունն է, որին Տերը կպատասխանի. «Բարի և հավատարի՞մ ծառա....»:

Մանկանց ավետարանչության ընկերակցություն

Եթե քո եղբայրը մեղանչի քո դեմ

«Եթե եղբայրդ քեզ դեմ մեղանչի, զնա՛ և հանդիմանի՛ր նրան, երբ դու և նա մենակ եք. եթե քեզ լսի՝ շահած կլինես քո եղբորը» (Մատթ. 18:15):

Աստծո բազավորության մեջ սերը մեծագույն արժեքն է: Ընդհանումը փակում է սիրո ճանապարհը: Հոգևոր աճի համար հավանա-

բար ավելի մեծ մարտահրավեր չկա, քան այն, թե ինչպես ենք վար-
վում ընդհարումների ժամանակ:

Ընդուրի ընդհարումը

Ընդհարումն իրական է: “Դա մարդկային էության մի մասն է: Ընդ-
հարման բացակայությունը հավասար չէ հասունության: Բոլոր եկե-
ղեցիներն ու քրիստոնյաներն ունենում են ընդհարումներ: Երբեմն դրա
պատճառը մեր եսասեր, մեղավոր ու բարդ լինելն է, բայց հաճախ դա
լինում է, որովհետև մենք տարբեր ենք: Մեր տարբեր խառնվածքնե-
րով, միջավայրով ու փորձառությամբ պայմանավորված՝ հավատքը,
կյանքն ու ծառայությունը տարբեր կերպ ենք դիտում: Որքան հա-
ճախ ենք կարծում, թե մենք ավելի լավ գիտենք (որովհետև դա մեզ
համար ավելի լավ է) և ծանր է փոխսպիշման գնալը: «Սիրտն ամեն
(Երեմ. 17:9):

Ընդհարման կապակցությամբ պետք է ինչ-որ բան ձեռնարկել

Ինչո՞ւ պատրաստ չենք լուծում տալու ընդհարմանը: Պատճառը
հպատությունն է, վախս ու համառությունը:

«Գ-նա» նշանակում է «գնալ» կամ «մոտենալ»: «Գ-նա» չի նշանա-
կում «խուսափել» կամ «աղոթել», կամ «մտածել», կամ «մոռանալ»:
Ինչո՞ւ եք զայրանում: Երեք գլխավոր պատճառով՝ վիրավորանք,
հիասթափություն և վախ:

Պետք է գնալ տվյալ անձի մոտ. ո՛չ երրորդ կողմի, ո՛չ միջնորդնե-
րի կամ ընկերների:

Պետք է առանձին խոսել նրա հետ: Պետք է դիմացինին նրբանկա-
տորեն վերաբերվել այնպես, ինչպես կցանկանայիր, որ քեզ հետ
վարվեին:

Հարկավոր է բաց լինել՝

1. հատակ արտահայտվելով, թե ինչ ես նկատել,
2. բացատրելով, որ դա վիրավորել է քեզ,
3. ասելով, թե ինչ հետևանքներ է ունեցել,
4. ինդրելով քո ուզած փոփոխությունը: Փոփոխությունն ավելին

է, քանի լոկ ներողությունը, թեպետ ներողությունը հաճախ լավ սկզբնակետ է:

5. Հաշտության ուղի բռնել: Նպատակը փոխհարաբերությունը վերականգնելն է: Նպատակը ճիշտ լինելն ապացուցելը չէ, ոչ էլ իրավիճակից խուսափելը, ոչ էլ շրջվելն ու մոռանալը:

Ընդհարումն իրական վտանգ է

Մեզանից ոմանք չափազանց վնասարեր ընդհարումներ են ունեցել: Լուրջ ընդհարումների մեջ համբավը կարող է կործանվել, վստահությունը՝ ոտնահարվել, բարեկամությունը՝ խարարվել և կյանքեր խորտակվել: Ընդհարումը կարող է ահուելի վնաս հասցնել անհատներին ու եկեղեցուն: Ընդհարումը վտանգում է այն միասնությունը, որն այնքան կարևոր է քրիստոնյաների կյանքի ու վկայության համար:

Ընդհարումն աճի ու փոփոխության հնարավորություն է ընձեռում

Պարտադիր չէ, որ ընդհարումը քայքայիչ լինի: Հնարավոր է՝ ընդհարման միջոցով հասնել ամուր փոխհարաբերության, ավելի խորը վստահության, լայն հեռանկարների, նոր եռանդի և ավելի կուռ միասնության ու նվիրման: Ընդհարումն աճի ու փոփոխության հնարավորություն է ընձեռում: Եթե ճիշտ վերաբերվենք ընդհարմանը, և մարդիկ հարցի վրա կենտրոնան (ոչ թե անձանց), ապա նոր եռանդը, նվիրումն ու վստահությունը կրիւն: Ընդհարումը վերջը չէ: Դա կարող է մի նոր ու հզոր քանի սկիզբ դնել:

Որոշումներ, որ պետք է կայացնել

1. «Եթե դու ինձ հետ դժվարություններ ունես, արի անձամբ ինձ մոտ, ոչ թե ուրիշների: Մենք ամեն ինչում անկեղծ կլինենք և ձեռքից եկածը կանենք հարցի վերաբերյալ»:
2. «Եթե իսնդիրներ ունենամ քեզ հետ, ես անձամբ քեզ մոտ կգամ»:
3. «Եթե որևէ մեկը խնդիր ունի ինձ հետ և գալիս է քեզ մոտ, նրան ինձ մոտ ուղարկիր: Ես նույնը կանեմ քեզ համար»:
4. «Եթե որևէ մեկը ոչ մի դեպքում չի գալիս ինձ մոտ, նրան ասա՝ արի զնանք մեր առաջնորդի մոտ: Ես նույնը կանեմ քեզ համար»:

5. «Զգույշ եղիք ինձ կարդալիս: Ես նույնը կանեմ քեզ համար: Անորոշ հարցերում մենք ուրիշների զգացմունքներն ու մտքերը կարդալու ճնշման տակ չենք լինի: Մտադրությունները սխալ կարդալը դյուրին է»:
6. «Եթե մի բան գաղտնի է, ապա պետք է մնա գաղտնի»:
7. «Եթե դու կամ որևէ մեկն ինձ մոտ գաք վստահելով, ես դրա մասին չեմ հայտնի, քանի դեռ տվյալ անձը չի պատրաստվում վճառ հասցնելու իրեն կամ մեկ ուրիշին, կամ եթե ֆիզիկական կամ սեռական բռնության չի ենթարկվել երեխա: Նույնն ակնկալում են քեզանից»:
8. «Անանուն կամ չստորագրված նամակներ կամ երկտողեր չեն կարդալու»:
9. «Ես կեղծիք չեմ բանեցնելու: Թույլ չեմ տա, որ իմ դեմ կեղծիք բանեցնեն: Թույլ չեմ տա, որ ուրիշները փորձեն իմ միջոցով քո դեմ կեղծիք բանեցնել»:
10. «Ես քո «գլխին» քարոզ չեմ կարդալու: Հանդիմանությունը կքող-նեմ Սուլք Հոգուն»:

Զգուշացումներ ու խորհուրդ Աստվածաշնչից

«Լեզուն էլ մի կրակ է՝ անիրավության մի աշխարհ: Լեզուն այնպես է դրված մեր անդամների շարքում, որ ամբողջ մարմինն է ապականում և կրակով վառում է մեր գոյության ընթացքը. ու ինքը գեհենի կրակով է բռնկված: Բայց ոչ մի մարդ չի կարող լեզուն նվաճել. այն անզուսպ չար է, մահաբեր թույնով լեցուն» (Հակոբ. 3:6, 8):

«Պահի՛ր քո լեզուն չարությունից ու շուրթերդ՝ նենգություն խոսելուց» (Սաղ. 34:13):

«Բայց Ես ձեզ ասում եմ, թե ամեն դատարկ խոսքի համար, որ խոսում են մարդիկ, դատաստանի օրը հաշիվ պիտի տան» (Մատթ. 12:36):

Դոկտ.՝ Չեսլով Բասսարա
(www.proword.eu)

Աղոթքի զորությունը

Sեր Աստված, Դու մեզ հզոր զենք ես տվել, իսկ մենք քույլ ենք տվել, որ այն ժամանութիւն: Մենք քույլ ենք տվել, որ այդ հզոր ուժը անտարբերության մատնվի, և այն նիրիել է: Սի՞թե սեփական մարմնի հանդեպ հանցագործություն չի լինի, եթե մարդուն տան աչք, բայց նա չցանկանա այն բացել, կամ տան ձեռքեր, բայց նա չցանկանա դրանք բարձրացնել....

Տե՛ր, Դու արևին լույս ես տվել, և այն փայլում է այդ լույսով, աստերին էլ ես տվել լույս, և նրանք առկայօնում են, Դու տվել ես քամուն ուժ, և նա փշում է:

Տե՛ր, Դու Քո զավակներին տվել ես մի պարզե, որն այս ամենից առավել է, բայց նրանք չեն օգտվում այդ պարզեսից: Նրանք գրեթե մոռացել են, որ կարող են օգտվել այդպիսի ուժից և շատ հազվադեպ են օգտագործում այն: Բայց չէ՞ որ այդ զենքը կարող է հազարավոր մարդկանց օրինության առիթ հանդիսանալ:

Հոռմեական կայսր Կոնստանտինը տեսել էր, որ իին ժամանակների ոսկեդրամների վրա կայսրը պատկերված է հաղթական դիրքով կանգնած: Իսկ նա, հակառակը, հրամայեց, որ դրամի վրա իրեն պատկերեն ծնկած.

«Հենց ա՛յս ճանապարհով եմ ես հաղթանակին հասել»:

Մենք երեք հաղթանակ չենք տանի իենց այն պատճառով, որ չենք աղորում: Վերադարձիր Աստծուն և խոստվանիր Նրան, որ թեև ունեիր այդ զենքը, բայց պատերազմի օրը փախուստի դիմեցիր:

Եթե հոգիները չեն գալիս ապաշխարության, դա ոչ թե այն պատճառով է, որ Աստված չի կարող փրկել, այլ որովհետև դուք չեք պայքարում մեռնող մեղավորների դարձի գալու համար այնպես, ինչպես բժիշկն է ծննդաբերության ժամանակ պայքարում ծնվող փոքրիկի կյանքի համար:

Զարլգ Սպերցեն

Ցուցատախտակը

Մի կույր տղա նստել էր շենքի աստիճանների վրա: Ոտքերի առջև գլխարկ կար՝ մեջը մի քանի լումա: Նա ցուցատախտակ էր բռնել՝ վրան գրված: «Կույր եմ. խնդրում եմ օգնեք»: Մինչ այդ անցորդներից մեկը մի քանի լումա հանեց գրաբնից և գլխարկի մեջ դրեց, ապա վերցրեց ցուցատախտակը, բաներ գրեց ետևի կողմի վրա ու ետ դրեց այն, որպեսզի անցորդները տեսնեն նոր գրությունը: Դրանից հետո գլխարկը սկսեց արագ լցվել: Շատերը սկսեցին դրամ տալ կույր տղային:

Կեսօրից հետո այն մարդը, որ փոխել էր ցուցատախտակի գրությունը, վերադարձավ՝ տեսնելու, թե ինչպես էր տղայի կացությունը: Կույրը ճանաչեց նրա ոտնաձայնը և հարցրեց.

- Պարո՞ն, դո՞ւք էիք, որ այս առավոտ փոխեցիք իմ գրությունը: Արդյոք ի՞նչ էր ձեր գրածը: Մարդն ասաց.

- Միայն ճշմարտությունը գրեցի. քո ասածը գրեցի, բայց ուրիշ ձևով. «Այսօր զեղեցիկ օր է, բայց ես չեմ տեսնում»:

Երկու գրություններն էլ բացատրում էին այս տղայի փիճակը, սակայն առաջինը պարզորեն ասում էր, որ տղան կույր է, իսկ երկրորդը մարդկանց ուշադրությունը անդրադարձնում էր այն փաստին, թե նրանք որքա՞ն բախտավոր են, որ կույր չեն: Արդյոք զարմանալո՞ւ ենք, որ երկրորդ գրությունը շատ ավելի ազդեցիկ եղավ:

Այս պատմությունից սովորում ենք շնորհակալ լինել մեր ունեցածի համար, նաև ստեղծագործող և բարեփոխող: Մտածենք ուրիշ ձևով և դրական: Երբ կյանքը հարյուր պատճառ է տալիս լացելու համար, նրան ցո՞յց տուր, որ հազար պատճառ ունես ժպտալու: Հիշի՞ր անցյալդ առանց ափսոսանքի, վստահությամբ դիմագրավի՞ր ներկայիդ և ապագայիդ համար պատրաստվի՞ր անվախությամբ: Հավատքդ պահի՞ր և վախդ վանի՞ր: